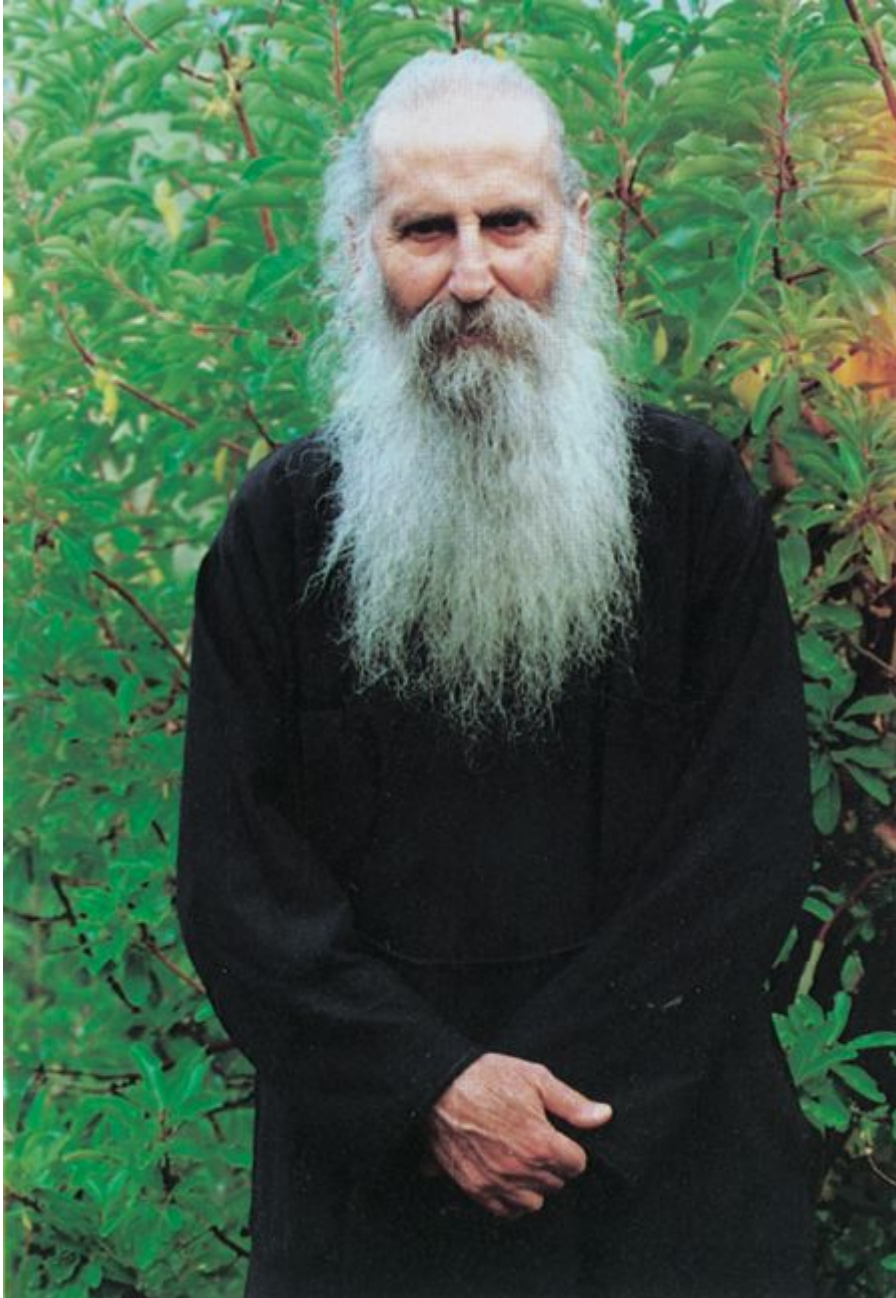

13 Μαρτίου 2010

Ο πατήρ Ιάκωβος Τσαλίκης, Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαβίδ Ευβοίας όπως τον γνώρισα (7)

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Ιάκωβος Τσαλίκης / Συναξαριακές Μορφές](#)

Στην σκήτη του Οσίου Δαβίδ.

«Στα πρώτα χρόνια που ήρθα εδώ στο Μοναστήρι, κύριε Δημήτρη μου, καθώς ήμουνα νέος, υγιής, είχα και όρεξη για δουλειά, εργαζόμουνα σχεδόν όλη την ημέρα και μόνος, στην Μονή και τα κτήματα. Γιατί οι τρεις Πατέρες -Ευθύμιος,

Άνθιμος και Μακάριος- ήταν μεγάλης ηλικίας και φιλάσθενοι. Ο Ηγούμενος π. Νικόδημος, ήσυχος και καλοκάγαθος άνθρωπος έμενε, τον περισσότερο καιρό, μαζί με την μητέρα του στην Λίμνη της Εύβοιας, από όπου καταγόταν, και όπου εκτελούσε καθήκοντα εφημερίου. Εγώ όταν τελειώναμε τις ασχολίες μας, έβαζα τους γέροντες να κοιμηθούν στα κελλιά τους, άνοιγα την εξώπορτα της Μονής, έβγαινα, ξανάκλεινα καλά, χωρίς κανείς να με αντιληφθεί, και ξεκινούσα μόνος για την σκήτη του Οσίου Δαβίδ. Ήταν μία, περίπου, ώρα δρόμος, αλλά δασικός, χωματόδρομος, σκοτεινός και ανώμαλος για πεζούς και τρακτέρ κατά την ημέρα. Όταν τον χειμώνα είχε συννεφιά, πίσσα, σκοτάδι, δεν έβλεπες ούτε την μύτη σου. Τα τσοπανόσκυλα, επιθετικά, γαύγιζαν, καραδοκούσαν. Αλλά, όταν έρχονταν κοντά, τα καλόπιανα, τα χάριδεα, τους καλομιλούσα κι εκείνα ηρεμούσαν, κουνούσαν την ουρά τους και έγλυφαν τα πόδια μου. Κρατούσα, όμως, και ένα ραβδί, κυρίως για να παραμερίζω την πυκνή δασική βλάστηση, που γύρω από την σκήτη και σε απόσταση 100 και πλέον μέτρων, μέχρι τον χωματόδρομο, ήταν πολύ πυκνή, αδιαπέραστη. [\(περισσότερα...\)](#)